

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Want de toorn Gods wordt geopenbaard van den hemel over alle godde-
 loosheid en ongerechtigheid der menschen, als die de waarheid in onge-
 rechtigheid ten onder houden.

PAULUS AAN DE ROMEINEN.

DE VADER EN DE ZOON.

Vervolg van blz. (267.)

JEZUS CHRISTUS DE „VADER” DOOR GODDELIJKE BEGIFTIGING MET ZOODANIG EEN AMBT.

Een vierde reden om den titel „Vader” toe te passen op Jezus Christus, wordt gevonden in het feit dat in al Zijne handelingen met het menschelijk geslacht, Jezus de Zoon, Elohim Zijnen Vader heeft voorgesteld, en nog voorstelt in al Zijn macht en gezag. Dit is waar van Christus in Zijn voortbestaan, vóór dat hij sterfelijk was, en in Zijn onbelichaamden staat, waarin Hij bekend stond als Jehova, en eveneens gedurende Zijne belichaming in het vleesch, alsook tijdens Zijn werk in ontvleeschten geestelijken staat in de woningen der dooden, en ten slotte sedert dien in Zijnen opgestanen staat. Tot de Joden zeide Hij: „Ik en den Vader zijn één (Joh. 10 : 30); zie ook (17 : 11, 22); en toch verklaarde Hij: „Mijn Vader is meerder dan Ik” (Joh. 14 : 28); en verder, „Ik ben gekomen in den naam mijns Vaders” (Joh. 5 : 43; zie eveneens 10 : 25). Dezelfde waarheid werd door Jezus zelve verklaard aan de Nephieten, (zie 3 Nephi 20 : 35 en 28 : 10), en is wederom bevestigd geworden door openbaringen in de tegenwoordige bedeeeling (Leer en Verb. 50 : 43). Aldus legde de Vader Zijnen naam op den Zoon; en Jezus Christus sprak en handelde in en door des Vaders naam; en in zooverre als macht, gezag en Godschap aangaan, waren en zijn Zijne woorden en daden die van den Vader.

Wij lezen, bij wijze van betoog, dat God Zijnen naam legde op den Engel welke was aangewezen tot de speciale bediening onder de kinderen Israëls gedurende hunnen uittocht, en die Engel des Heeren zeide: „Hoedt u voor zijn aangezicht, en weest zijne stem gehoorzaam, en verbittert hem niet; want hij zal ulieder overtredingen niet vergeven, want zijn Naam is in het binnenste van hem, (Ex. 23 : 21).

De aloude apostel Johannes werd bezocht door den Engel die bedienend optrad en sprak in den naam van Jezus Christus. Zooals wij lezen: „De openbaring van Jezus Christus, die God hem gegeven heeft, om zijnen dienstknecht te toonen de dingen, die haast geschieden moeten; en die hij door zijnen Engel gezonden, en zijnen dienstknecht Johannes te kennen gegeven heeft.” (Openb. 1 : 1). Johannes stond gereed om den Engel die tot hem sprak in den naam van den Heer Jezus Christus, te aanbidden, maar hem werd zulks verboden: „En ik, Johannes, ben degene, die deze dingen gezien en gehoord heb. En toen ik ze gezien en gehoord had, viel ik neder om aan te bidden voor de voeten des engels, die mij deze toonde. En hij zeide tot mij: Zie, dat gij het niet doet, want ik ben uwen mededienstknecht, en uwer broederen, der profeten, en dergenen, die de woorden dezes boeks bewaren; aanbid God (22 : 8, 9). En dan voer de Engel voort tot hem te spreken als was hij de Heer zelf: „En ziet, ik kom haastelijk; en mijn loon is met mij, om een iegelijk te vergelden, gelijk zijn werk zal zijn. Ik ben de Alfa en de Oméga, het begin en het einde, de eerste en de laatste. (verzen 12, 13). De opgestane Heer, Jezus Christus, die verheven was geworden aan de rechterhand Gods, Zijnen Vader, had Zijnen naam op den Engel, die naar Johannes was gezonden, gelegd, en de Engel sprak in den eersten persoon, zeggende „Ik kom haastelijk.” „Ik ben de Alfa en de Oméga”, ofschoon hij bedoelde te zeggen dat Jezus Christus komen zoude, en dat Jezus Christus de Alfa en de Oméga was.

Geen dezer overwegingen kan echter ook maar op zijn minst het hoogheilige feit veranderen of wijzigen, van de letterlijke verwantschap van Vader en Zoon tusschen Elohim en Jezus Christus. Onder de geestelijke kinderen van Elohim was de eerstgeborene Jehova, of Jezus Christus, bij wien vergeleken, alle anderen de jongeren zijn. De volgende aanhalingen zijn dan ook slechts bevestigingen van deze groote waarheid. Paulus, schrijvende aan de Collosensen, zegt van Jezus Christus: „Dewelke het beeld is des onzienlijken Gods, de eerstgeborene aller creaturen. Want door hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door hem en tot hem geschapen; en hij is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan te zamen door hem; en Hij is het Hoofd des lichaams, namelijk der gemeente, hij, die het begin is, de eerstgeborene uit de dooden, opdat hij in allen de eerste zou zijn. Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in hem al de volheid wonen zou (Col. 1 : 15—19). Uit deze schriftuurplaats leeren wij dat Jezus Christus „de eerstgeborene aller schepselen” was; en het is duidelijk dat deze „eerstgeboorte” alhier uitgedrukt, betrekking moet hebben op het vóór-sterfelijk bestaan, want Christus was niet

de eerste van alle stervelingen in het vleesch. Hij wordt verder aangeduid als de „eerstgeborene uit de dooden”, dit betrekking hebbende op Hem als de eerste die uit de dooden is opgestaan, of zooals waar ergens anders is geschreven „de eersteling dergenen die ontslapen zijn” (1 Cor. 15:20, zie eveneens vers 23); en de „eerstgeborene uit de dooden” (Openb. 1:5; vergelijk met Hand. 26:23).

De schrijver van den brief aan de Hebreëen bevestigt het beweren dat Jezus Christus de eerstgeborene is van de geestelijke kinderen van Zijnen Vader, en prijst de voortreffelijkheid van den Christus tijdens Hij in het vleesch verkeerde: „En als Hij wederom den eerstgeborene inbrengt in de wereld, zegt Hij: En dat alle engelen Gods Hem aanbidden” (Hebr. 1:6). Dat de geesten, jonger dan den Christus, voorbestemd waren om geboren te worden naar het beeld en de gelijkenis van hunnen Ouderen Broeder, wordt op de volgende wijze door Paulus bevestigd: „En wij weten, dat dengenen, die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn. Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren verordineerd, den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te worden, opdat Hij de eerstgeborene zij onder vele broederen (Rom. 8:28, 29). Johannes den Openbaarder was bevolen te schrijven aan het hoofd van de gemeente te Laodicea, als te zijn de woorden van den Heer Jezus Christus: „Dit zegt de Amen, de getrouwe en waarachtige Getuige, het begin der schepping Gods” (Openb. 3:14). In den loop van eene openbaring, gegeven door Joseph Smith, in Mei 1833, zeide de Heer, zooals boven alreeds is aangehaald: „En nu, voorwaar zeg Ik tot u, Ik was in den beginne bij den Vader, en ben de Eerstgeborene” (Leer en Verb. 93:21). Een later vers maakt het feit duidelijk dat menschelijke wezens reeds bestonden in eenen geestelijken staat vóór hunne belichaming in het vleesch: „Gij waart eveneens in den beginne bij den Vader; datgene wat geest is, zelfs den Geest der waarheid.” (vers 23).

Er is alzoo geene onbehoorlijkheid in wanneer men spreekt van Jezus Christus als de Oudere Broeder van de rest van het menschelijk geslacht. Dat Hij door geestelijke geboorte een Broeder is van elkeen van ons, wordt verduidelijkt in den brief aan de Hebreëen: „Waarom Hij in alles den broederen moest gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw Hoogepriester zou zijn, in de dingen die bij God te doen waren, om de zonden des volks te verzoenen.” (Hebr. 2:17). Laten wij het derhalve dus nooit vergeten dat Hij in alles veel grooter is dan iemand onzer, omreden, ten eerste, Zijnen ouderdom als de oudste of eerstgeborene; ten tweede, om Zijnen eenigen staat in het vleesch als de afstamming van eene sterfelijke moeder en een onsterfelijken, of opgestanen en verheerlijkten Vader; ten derde omdat Hij uitverkoren was en voorverordineerd als den eenigen Verlosser en Zaligmaker van het

menschelijk geslacht; en ten vierde, om Zijne verheven zondeloosheid.

Jezus Christus is niet de Vader van de geesten die een lichaam hebben gehad, of nog zullen krijgen op deze aarde, want Hij is één van hen. Hij is de Zoon, zooals zij zonen zijn en dochters van Elohim. Zoover als de trappen van eeuwige vooruitgang en verheffing bekend zijn gemaakt door goddelijke openbaring, hebben wij de zaak zoodanig te verstaan dat alleen opgestane en verheerlijkte wezens ouders kunnen worden van eene geestelijke nakomelingschap. Alleen zoodanig verheven zielen hebben den wasdom bereikt in den daargestelden loop van het eeuwige leven; en de geesten, tot hen geboren in de eeuwige werelden, zullen in op elkander volgende staat hebben te passeeren door de verschillende trappen of toestanden waardoor de verheerlijkte ouders een dusdanige verheffing hebben bekomen.

WOORDEN VAN EEN GELOOVIIGE.

I.

Een man reisde door de bergen en hij kwam aan eene plaats waar een groot rotsblok — dat op den weg gerold was — dien geheel versperde en behalve die weg was er geen andere uitgang, noch links, noch rechts.

Nu dan, toen deze man zag dat hij zijnen weg niet kon vervolgen door het rotsblok, beproefde hij dat te bewegen om zich een doorgang te banen en hij vermoeide zich zeer met dit werk en al zijne pogingen waren ijdel.

Toen hij dit zag ging hij vol droefheid zitten en zei:

„Wat zal er van me worden als de nacht invalt en me in deze eenzaamheid zal verrassen, zonder voedsel, zonder schuilplaats, zonder een enkel verdedigingsmiddel tegen de wilde beesten die uitgaan om eene prooi te zoeken?”

En als hij in deze gedachten verdiept was, kwam onverwachts een andere reiziger, en deze, gedaan hebbende wat de andere ook getracht had en tot de ontdekking komende dat hij even onmachtig was, ging stil zitten en boog het hoofd.

En na dezen kwamen er verscheidene andere, en geen enkel kon het rotsblok bewegen en hun aller vrees was groot.

Eindelijk zei één van hen tegen de anderen: „Broeders, laten we tot onzen Vader bidden, die in de Hemelen woont; misschien zal Hij medelijden met ons hebben in onzen angst.”

En naar dat woord werd geluisterd en zij baden van harte tot den Vader, die in de Hemelen woont.

En als ze gebeden hadden zei hij die gezegd had: laten we bidden — weer: „Broeders, wat niet één van ons allen heeft kunnen doen, wie weet of we dat allen te zamen niet kunnen?”

En ze gingen opstaan, allen te zamen, en zij duwden tegen het rots-

blok en het rotsblok week van zijne plaats en ze vervolgden hun weg in vrede.

De reiziger is de mensch; de reis is het leven; de rots dat is de berg van bezwaren, dien hij bij elken tred op zijnen weg ontmoet.

Niet een enkel mensch zoude alleen het rotsblok kunnen opheffen, maar God heeft het gewicht er van gemeten, zoodat het nooit hen, die samen reizen, tegenhoudt.

II.

Twee mannen waren bureu en ieder van hen had eene vrouw en verscheidene kleine kinderen, en ieder van hen moest alleen in aller onderhoud voorzien.

En één van deze beide mannen verontrustte zich innerlijk, zeggende: „Als ik sterf of ziek word, wat zal er dan van mijne vrouw en kinderen worden?”

En deze gedachte verliet hem nooit en knaagde aan zijn hart, zooals de worm knaagt aan de vrucht, waarin hij verborgen is.

En hoewel dezelfde gedachte ook soms bij den anderen vader was opgeweld, had deze er niet bij stilgestaan, „want” — zei hij — „God, die al Zijne schepselen kent en over hen waakt, zal ook waken over mij en over mijne vrouw en over mijne kinderen.”

En deze leefde rustig, terwijl de eerste geen oogenblik van rust noch van innerlijken vrede genoot.

Eens, toen hij op het veld werkte, somber, en door zijn angst terneergedrukt, zal hij eenige vogels naar een kreupelboschje vliegen, weer er uit komen, en dan er weer gauw naar terugkeeren.

En, dichterbij gekomen, zag hij twee nestjes, naast elkaar, en in elk daarvan verscheidene jongen, pas uit het ei en nog zonder veeren.

En toen hij weer aan zijn werk was gegaan, zag hij van tijd tot tijd op en keek naar deze vogels die gingen en kwamen, voedsel voor hun kleintjes meedragende.

Maar, daar gebeurt het dat — op het oogenblik waarop ééne van de moeders met haar bekje vol terugkeerde — een gier haar grijpt, haar meeneemt, en de arme moeder, tevergeefs spartelend in zijn klauwen, stoot eenen doordringenden schreeuw uit.

Toen hij dit zag, voelde de man, die aan het werk was, zijn ziel nog meer verontrust dan te voren: want — dacht hij — de dood der moeder is ook de dood der kinderen. De mijnen hebben niemand dan mij. Wat zal er van ze worden als ze mij missen? En den ganschen dag was hij somber en bedroefd en 's nachts sliep hij niet.

Den volgenden morgen, op den akker teruggekeerd, zei hij bij zich zelve: „ik wil naar de kleintjes van die arme moeder gaan zien; verscheidene zullen zonder twijfel al dood zijn”. En hij liep naar het kreupelboschje.

En toen hij bij het nestje kwam zag hij, dat de kleinen zeer welvarende waren; geen enkele scheen te hebben geleden.

Daar hij hierover zeer verwonderd was, verborg hij zich om te zien wat zou gebeuren.

En, na een tijdje, hoorde hij een zachten kreet en hij ontdekte de tweede moeder, die het voedsel, dat ze verzameld had, haastig meebracht en ze strooide het hier en daar neer, voor alle kleinen, en er was voor allen, en de weesjes waren in hun ellende niet geheel verlaten.

En de vader, die de Voorzienigheid gewantrouwd had, vertelde 's avonds aan den anderen vader wat hij gezien had.

En deze zei hem: „Waarom zich ongerust te maken?

„God verlaat de Zijnen nooit. Zijne liefde heeft geheimen die wij niet kennen. Laten we gelooven, hopen, liefhebben en onzen weg in vrede vervolgen.

„Als ik vóór U sterf, zult gij de vader van mijne kinderen zijn; als gij vóór mij sterft zal ik de vader van de uwe zijn. En als wij beide sterven, vóór zij oud genoeg zijn zelf om in hun onderhoud te voorzien, zullen ze tot vader hebben den Vader, die in de hemelen woont.”

Uit: *Paroles d'un croyant*
van Robert de Lamennais.

Dio.

DE REINE HAND.

(Vgl. Joh. 8 : 1—12.)

Harun-al-Raschid, de wijze Kalif van Bagdad, zat eens op zijn rechterstoel, omringd door grooten van zijn rijk, toen eenige mannen tot hem kwamen, die een jongeling met zich voerden, genaamd Kaïreddin.

„Wij hebben hem op heeterdaad betrapt, toen hij bij een bakker brood stal!”

„Het is zoo,” antwoordde de jongeling. „Doch veroorloof mij, heer, iets tot mijn verontschuldiging te zeggen. Mijn vader is ernstig ziek. Ik ben zijn eenige zoon en verzorg hem dag en nacht. Daardoor heb ik mijn betrekking en verdiensten verloren. Om de zieke niet van honger te laten sterven, was ik in mijn wanhoop den winkel binnengegaan om een brood te stelen. Heer, schenk mij vergiffenis!”

„De hemelsche rechter moge u vergiffenis schenken; ik, de aardsche rechter, mag u de straf niet kwijtschelden”. „Ibrahim,” zoo sprak hij tot zijn vizier, „gebruik het zwaard der gerechtigheid tegenover dezen misdadiger.”

Kaïreddin boog het hoofd en zeide: „Heer, ik onderwerp mij aan uw wil. Doch eer ik terechtgesteld word, wensch ik u een geheim toe te vertrouwen. Toen ik onlangs bij mijn vader waakte, overviel

mij de slaap. In mijn droom stond voor mij iemand met sneeuw wit haar. In zijn hand hield hij een goudstuk. Hij leerde mij een tooverspreuk, die hij vervolgens over het muntstuk uitsprak. De aldus gewijde munt, zoo zeide hij, in de aarde geplant, door één die rein was van elke misdaad, zou voortbrengen een boom van het zuiverste goud. Niemand echter zal dit wonder tot eigen voordeel mogen aanwenden, doch alleen tot heil der lijdende menschheid, aldus besloot de grijsaard. Ik ken de tooverspreuk. Heer, wilt gij daarvan gebruik maken?"

„Het zal geschieden,” sprak de Kalif. „Laten wij in den tuin gaan.”

Zij traden naar buiten en Haran-al-Raschid reikte den veroordeelde een goudstuk toe. „Wijd het met de tooverspreuk,” sprak hij. „De gouden wonderboom zal tot heil der armen gebruikt worden.”

Kaïreddin nam het goudstuk, sprak het tooverwoord er over uit en gaf het den Kalif terug met de woorden: „plant gij zelf het goudstuk in de aarde; mijn hand, die gestolen heeft, is niet rein.”

De Kalif week een schrede terug en zweeg een oogenblik. Daarop zeide hij aarzelend; „Ach, toen ik nog jong was, heb ik mij wel eens eenige goudstukken uit de schatten mijns vaders toegeëigend”.

Daarop wenkte hij den groot-vizier. „Kom hier, Abdullah, neemt gij het toovergoudstuk.”

„Heer, sprak deze sidderend, „ik ben niet zeker, dat mijne hand geheel rein is van eenige misdaad.”

„Neemt gij het,” sprak hij tot een anderen hoveling. Maar ook deze maakte bezwaar. En eveneens een derde en een vierde. En de laatst toegesprokene gaf het geldstuk aan Kaïreddin terug.

De jongeling boog een knie voor Harun-al-Raschid, en zag zijn heer zwijgend aan. Deze was diep bewogen; „Kaïreddin,” sprak hij ernstig, „gij hebt mij en mijn hovelingen een goede les gegeven. Volgens recht zouden wij allen veroordeeld moeten worden; keer terug naar uw armen vader; ik gevoel mij niet gerechtigd uw hoofd door het rijkszwaard te doen vallen. Niet voor niet noemt men mij Harun-al-Raschid „de Rechtvaardige.”

(Overgenomen.)

DE TOEKOMST VAN PALESTINA.

De „Jewish Chronicle” neemt een bericht over uit de „Times” van den 22en Mei, berichtende, dat Morgenthau in een rede te Cincinnati gehouden, mededeelde, dat hij kort geleden het Turksche kabinet had aangeraden Palestina na den oorlog aan de Zionisten te verkoopen. Naar hij zeide, waren de Turksche ministers bijzonder ingenomen met het plan. Beraadslagingen werden gevoerd over de som en zelfs de meening geopperd, dat van Palestina een republiek gevormd zou

worden. „Ik vertelde hun dat, indien te Jaffa havens zouden worden gebouwd, jaarlijks een half millioen bezoekers naar Jeruzalem zouden worden aangetrokken, van wie ieder 20 pond zou verteeren.” Het antwoord was: „Waarom te wachten tot je geld hebt. Wij willen u nu reeds concessies geven, bouw dus maar uw havens en hotels.”

Ook deelde Morgenthau mee, dat in Turkije ernstig het plan overwogen werd de opperrabbijn van Turkije, Nahoem als gezant naar de Ver. Staten te zenden.

(Overgenomen).

ZENDINGS-ZANG.

(Vergelijk No. 218 L. D. S. HYMN BOOK).

Van Groenlands kille schotsen,
Van Sina's kralenstrand,
Van de Afrikaansche rotsen,
En 't scheemrend avondland,
Van Orenoke's zoomen,
Uit menig' donkre stulp,
Wordt deze kreet vernomen:
„Komt over, leent ons hulp!”

Hoe 't geur' van specerijen
Op morgenlandschen grond,
Zij biën geen artsijen
Voor 's boezems diepste wond:
Vergeefs zijn 's hemels gaven
Aan 't bloeiend land verkwest:
Wat slechts de ziel kan laven,
Wordt heinde en ver gemist.

En wij, wien 't licht mag stralen,
Dat ons verrees in 't Oost,
Wij zien den heiden dwalen,
Verveemd van licht en troost,
Terwijl zijn sombre transen
In 't nachtgewaad des doods
Van maan- noch starlicht glansen,
Noch zweem des morgenroods!

Neen! laat alom van 't leven,
Geschonken in den Zoon,
Elk hart getuignis geven;
Tot zich voor 's Heeren troon
De verste heidenvolken
Neerbuigen in het stof,
En 't galm' door lucht en wolken:
„Hozanna, 't Lam zij lof!”

Draagt, draagt dien klank, gij waatren!
Naar west en zuid en oost,
En, winden! laat hem klatren,
Zoo ver de morgen bloost;
Tot de Aard, ten hof des Heeren
Door 't levenswoord bereid,
Haar Koning weër zie keeren,
Omkleed met heerlijkheid!

H. J. KOENEN.

Die vrede met zich zelve heeft, zal buiten zich geen onrust stichten; maar die met zich zelve in oorlog is, hoe zal hij om zich vrede te verbreiden?

Die niet bemind wordt, bemint niet.

De liefde weet zich altijd te helpen.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:

J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:

B. TIEMERSMA.

WAAROM KINDEREN NIET ALS ZUIGELINGEN BEHOOREN GEDOOPT TE WORDEN.

Onder de vreemde verdraaiingen en veranderingen van het evangelie, eenmaal door den Heer Jezus Christus der wereld overgegeven, behoort voorzeker in de allereerste plaats de in zwang zijnde kinderdoop.

Zóó vreemd is dat gebruik aan de ware uitlegging van het evangelie, dat, verondersteld voor een oogenblik dat geen der kerken en secten van den dag een dergelijk beginsel verkondigde, en er op eenmaal een secte op zoude staan die een dergelijk dogma leerde, als geheel en al onschriftuurlijk zoude worden beschouwd door dezelfde menschen die thans, geleerd voor eeuwen lang en geleid op verkeerde sporen, dat beginsel als een deel van hunne leer omschrijven.

Zóó eigenaardig is dat leerstuk dat, wil men althans een schijn van waarheid daaraan geven, en een schijn van bijbelinstemming, dat zelfs de relatieve bewijzen met een lantaarntje gezocht moeten worden, om van positieve, of afdoende bewijzen, niet eenmaal te spreken.

Als een tegenstander van den kinderdoop, — en de Heiligen der Laatste Dagen zijn het niet alleen die den kinderdoop niet huldigen — met een voorstander daarvan in dispuut geraakt, en de tegenstander al zeer spoedig den voorstander er op gewezen heeft dat zijn beginsel in geen deele door den bijbel wordt geleerd en onderwezen, in zeer vele gevallen ten antwoord ontvangt dat allicht geen directe bewijzen in den bijbel kunnen worden gevonden vóór den kinderdoop, maar dat daarentegen toch ook het bewijs niet kan worden geleverd dat kinderdoop in den bijbel verboden wordt. Afgezien er van dat het volstrekt niet waar is dat er geen bewijzen in den bijbel worden gevonden waaruit zeer duidelijk valt aan te toonen dat kinderdoop nooit of nimmer tot het evangelie heeft kunnen behooren, is een dergelijke redeneering zóó scheef, en zóó geheel verdraaid, dat hieruit alleen met grond de gevolgtrekking kan worden gemaakt, dat zelfs de voorstanders van den kinderdoop zich er volkomen van bewust moeten zijn dat deze leer enkel een overblijfsel is van geheel onwetend opgestelde dogma's van menschen van voor honderden jaren geleden.

Wat zouden wij, bijvoorbeeld, zeggen, wanneer iemand zijne kinderen op een of andere heidensche wijze ten offer bracht aan een denkbeeldig idee, betrekking hebbende op zeker soort van godsvereering, en men, wanneer er op gewezen werd dat zulks toch in geen deele

met den bijbel kon worden bewezen, ten antwoord ontving dat dat misschien er wel niet stond, maar daarentegen toch ook niet verboden was? Zouden wij zoo iemand om zijne rechtzinnige begrippen huldigen? Neen immers. Dat zouden wij niet, maar op zijn zachtst uitgedrukt zouden we zeggen dat zoo iemand er al een heel wonderlijke wijze van schriftuitlegging op na hield, niet waar?

Evenwel, wij kunnen uit heel de verschillende zaken die eenigszins verband houden met dit onderwerp in den bijbel, duidelijk aantoonen dat nooit of nimmer de Heer er aan gedacht heeft Zijnen volgelingen bevel te geven, of ook maar zelfs de idee aan de hand te doen dat kleine kinderen als zuigelingen behoorden te worden gedoopt.

Beluisteren wij, in de allereerste plaats, eens welke houding de Heer aannam bij die zoo bekende gebeurtenis dat Hij de kinderen zegende, en ze tot zich liet komen. Het verhaal daarvan wordt ons omstandig verteld in Markus 10 : 13—16, alwaar wij lezen als volgt: „En zij brachten kinderkens tot Hem, opdat Hij ze aanraken zou; en de discipelen bestrafden degenen, die ze tot Hem brachten. Maar Jezus, dat ziende, nam het zeer kwalijk, en zeide tot hen: Laat de kinderkens tot mij komen, en verhindert ze niet, want dezulken is het koninkrijk Gods. Voorwaar zeg ik u, zoo wie het koninkrijk Gods niet ontvangt gelijk een kindeken, die zal in hetzelfde geenzins ingaan. En Hij omving ze met Zijne armen, en de handen op hen gelegd hebbende, zegende Hij dezelve”.

Niemand onzer zal denken dat er in den bijbel een schooner voorbeeld te vinden is, een tekst die duidelijker spreken zou dan een verslag van hetgeen Jezus deed met hen die thans door de geestelijkheid der kerken worden besprenkeld. De discipelen, ten rechte of ten onrechte, trachtten de kinderen bij Hem van daan te houden. Veelal ziet men gebeuren dat, wanneer er iets bijzonders te zien is, de kinderen er het allereerste bij zijn, en de plaats trachten in te nemen die eigenlijk voor grootere menschen bestemd was. Zoo zal het ook toen geweest zijn, toen namelijk Jezus in de velden van Judea bezig was Zijne leerstellingen te prediken die zoo in menig opzicht afweken van hetgeen over het algemeen gehoord en gezien werd. Ook daar waren kinderen aanwezig, en nieuwsgierig als altijd, trachtten ze zich op den voorgrond te dringen. De discipelen wilden dat beletten. Zij meenden dat zulks hunnen Heer hinderen zou, en dat Hij dan minder goed zich met de grootere menschen kon onderhouden. Evenwel, Jezus was van een gansch ander gevoelen. Hij bestrafte Zijne discipelen hierom, en vertelde hen uitdrukkelijk dat zij zulks na moesten laten. Hij nam het zeer kwalijk, lezen wij, en zeide tot hen „Laat de kinderkens tot mij komen, en verhindert ze niet, want dezulken is het koninkrijk Gods.” Het „koninkrijk Gods” is enkel voor hen die op het oogenblik dat het hen geschonken wordt, zondeloos zijn, want,

zoals wij op eene andere plaats in den bijbel lezen, zal er niets wat onrein is in het koninkrijk Gods binnengaan. Uitdrukkelijk wordt hier dus door den Heer gezegd dat de kinderen rein zijn en onschuldig, en heel het stelsel, zoo kunstig in elkaar gezet van „erfzonde en verdoemenis” om „de zonde van Adam”, en „in zonden ontvangen en geboren”, en wat dies meer zij, wordt gansch niet door den Heer in overweging genomen, om de eenvoudige reden dat Hij van dat alles niets afwist, en deze zaken gansch geene plaats hadden in de blijde boodschap van toekomstig geluk die Hij den menschen van Zijne dagen verkondigde. Hij nam de kinderen in Zijne armen, legde de handen op hunne hoofden en zegende ze, en zeide bovendien uitdrukkelijk dat niemand die niet het koninkrijk Gods ontving als een kindeken, in dat koninkrijk binnen zoude kunnen gaan.

Al konden wij uit heel den bijbel geen andere teksten halen die als bewijs konden dienen dat er van de zoogenaamde kinderdoop in de dagen van den Heer geen sprake is geweest, dan was deze tekst alleen reeds meer dan voldoende, omdat zij ons de woorden weergeeft van den daarsteller van heel de zaligheid, woorden van zoo autoritaire kracht, dat elk ander gezegde alleen dan waar kan zijn, wanneer het niet in strijd is met de woorden door Hem gesproken. Al waren er nu ook nog zooveel geestelijken die nadien zouden gaan verkondigingen dat de kinderen wel moesten worden gedoopt, dan nog zouden wij het volste recht hebben te verwijzen naar deze woorden van den Heer zelve, waaruit duidelijk aangetoond kan worden dat Hij een gansch andere richting was toegegaan en met de kinderen gansch anders handelde.

Dit is echter volstrekt niet het eenige bewijs, al kunnen wij dan ook met geen mogelijkheid ooit een sterker aanhalen, omdat Jezus zelf deze woorden gesproken heeft.

Toen de Heer echter Zijne discipelen uitzond in de wereld om te trachten de leer die Hij had verkondigd, verder te verbreiden, deed Hij dat met de volgende woorden: „Gaat dan heen, onderwijst al de volken, dezelve doöpende in den naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles wat ik u geboden heb.” (Matth. 38 : 19).

Hiermede dus gaf Hij hen opdracht om in het vervolg persoonlijk uit te gaan, en behoudens dat Hij — getuige het volgende vers — met hen zou zijn tot aan de voleinding der wereld, waren zij nu op eigen initiatief aangewezen, ofschoon hun strikte opdracht was gegeven hoe, in 't generaal, te handelen. De volken moesten zij onderwijzen. Wat hen onderwijzen? Natuurlijk datgene wat Hij — Christus — hen zelf geleerd had. Zijne geboden te doen. Hadden zij dat voldoende beseft zoodat zij in staat waren bekeering te beoefenen, dan moesten de discipelen ze doopen. Dan, en niet eerder. Alzoo, eerst moest

begrepen worden door de aspirant-doopelingen, dat ze de geboden van Christus moesten onderhouden. Die geboden welke, door de liefde gedictieerd, tot gevolg zouden hebben dat ze de betrokken individuen van stap tot stap beter zouden maken, en hen eindelijk zouden brengen tot zaligheid. Kinderen echter die, aangezien ze nog geene geestelijke vermogens bezitten, nog geen begrip van goed en kwaad, en nog geen onderscheid kunnen maken tusschen deze twee dingen, vallen hier beslist buiten. Trouwens de Heer zeide uitdrukkelijk „onderwijst alle volken”. Om iemand te kunnen onderwijzen is het noodig dat hem de vermogens niet ontbreken het onderwezene althans te kunnen begrijpen. Geen oogenblik dacht de Heer hier anders over, dewijl zulks als een natuurlijke zaak van zelf spreekt.

Onderwezen zijnde, moeten de betrokken kandidaten ook kunnen gelooven, want wij lezen in Mark. 16 : 16 „Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet geloofd zal hebben zal verdoemd worden.” Om te kunnen gelooven, gelden weer dezelfde vermogens als bij onderwezen te worden; en evenmin als men kinderen kan onderwijzen, kunnen ook kinderen gelooven. Een gevolg van het genoten onderwijs alsmede van het geloof wat daarvan de oorzaak is, is de bekeering. Men moet zich bekeeren alsvoren men gedoopt kan worden, want wij lezen in Hand. 2 : 38, „En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk worde gedoopt in den naam van Jezus Christus, tot vergeving van zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.” De opeenvolging wordt derhalve als volgt: Onderwijs, geloof, bekeering, doop. Wij nu van al de drie vóór den doop opgesomde zaken een kind niets in praktijk kan brengen, daarom kan volgens de schriftwoorden hier aangehaald, een kind onmogelijk gedoopt moeten worden. Dat in de dagen van de apostelen dan ook inderdaad geene kinderen werden gedoopt, blijkt wel duidelijk uit de geschiedenis van de prediking van het evangelie door Filippus. Wij lezen in Hand. 8 : 13, het volgende: „Maar toen zij Filippus geloofden, die het evangelie van het koninkrijk Gods en den naam van Jezus Christus verkondigde, werden zij gedoopt, beide mannen en vrouwen.” Alleen dus nadat zij Filippus hadden geloofd. Filippus die het evangelie van het koninkrijk Gods verkondigde. Het evangelie wat hunne ooren hadden gehoord, wat hunne harten hadden opgemerkt, en wat hunne zielen tot gelooven had gebracht. Daarna werden zij gedoopt. Niet alleen de mannen, maar om te doen zien dat het evangelie evengoed voor de vrouwen was als voor de mannen, wordt ons in het verslag met duidelijke woorden gezegd dat ook de vrouwen werden gedoopt. Van kinderen echter is in geen enkel opzicht sprake. Het is toch niet redelijk aan te nemen dat deze mannen en vrouwen geene kinderen hebben gehad? Zeer zeker hadden ze die wel, maar er werd niet over gedacht om die

ook te doopen. Alleen nadat aan de kinderen in latere tijden ook het evangelie konde worden onderwezen, en zij zelf in staat waren om te kunnen hooren, om acht te slaan op het gepredikte woord, en zich volgens het voorbeeld van hunne ouders, eveneens konden bekeeren, alleen daarna konden ook zij worden gedoopt tot eene vergiffenis van hunne zonden.

Hebben wij derhalve bewijzen genoeg in den bijbel om aan te toonen dat er in de dagen van Christus en Zijne apostelen nimmer sprake is geweest van den kinderdoop, ja zelfs kan, in tegenovergestelden zin, geen enkele schriftuurplaats worden aangehaald waaruit onze tegenstanders zouden vermeenen te kunnen bewijzen dat de Heer wel zoude hebben bevolen zuigelingen te besprenkelen, in het Boek van Mormon, wat voor de Heiligen der Laatste Dagen van evenveel waarde is als de bijbel, hebben wij afdoende bewijzen dat het nimmer de bedoeling des Heeren is geweest dat kleine kinderen naar de een of andere geestelijke zouden worden gebracht om daar te worden besprenkeld.

Heel het 8ste hoofdstuk van Moroni spreekt over den kinderdoop in ontkenningen zin. Wij bevelen enkel onze lezers dat hoofdstuk aan om nauwkeurig te lezen, en te zien dat inderdaad er geen sprake van zou kunnen zijn dat de Heer een dergelijke instelling ook maar in de verste verte zoude hebben kunnen bedoeld toen Hij Zijn evangelie predikte.

De vier uitgangspunten van het evangelie blijven niet alleen steeds waar, maar kunnen ook nimmer worden veranderd. De doop gaat nooit of nimmer het geloof vooraf, maar geloof en oprechte bekeering gaan aan den doop vooraf, zal althans de doop die zegeningen, zegeningen namelijk van vergeving van zonden, brengen welke in de verordening liggen opgesloten. Geloof, bekeering en de doop leiden den voet in de heerlijkheden van Gods koninkrijk, welke heerlijkheden aan elkeen bevestigd kunnen worden door het ontvangen van den Heiligen Geest der belofte, maar pas nadat den heilzoeker het vermogen des onderscheids is geschonken geworden en nadat hij in staat is gesteld acht te kunnen slaan op de uitingen van Gods voorschriften, welke behooren te worden onderhouden en opgevolgd zal de bekeering, de doop, en het opleggen der handen iets baten ten eeuwigen leven en tot eeuwige zaligheid.

EEN BELANGRIJKE ZAAK.

Het gebeurde, dat de engel-die-voor-die-dingen-zorgt voortsnelde langs den weg, zijn vleugelen ingebonden en zijn kleederen opgebonden, want hij had groote haast — toen een Hertog uit het venster van zijn kasteel keek en hem toeriep:

„Sta eens even stil, alstublieft!” zeide de Hertog. „Ik

spreken over de troonopvolging in mijn hertogdom. Ge moet weten, mijn grootvader, de Aartshertog. . . .”

„Ik kan u niet helpen van morgen!” zeide de engel. „Ik ben uitgezonden voor een belangrijke zaak; ge zult moeten wachten tot een volgenden keer.”

En de engel vervolgde zijn weg.

„Lieve deugd,” zeide de Hertog. „Wat kan belangrijker zijn dan de troonopvolging in mijn hertogdom? Ik moet hem noodwendig volgen en zien, wat die gewichtige aangelegenheid is, waarvoor hij is uitgezonden.”

De engel haastte zich voorwaarts en weldra kwam hij langs het paleis van een Bisschop. En de Bisschop stak zijn hoofd uit het venster en riep hem toe:

„Wilt u alstublieft even binnenkomen?” zeide de Bisschop. „Ik zou u gaarne willen raadplegen over de Groote Synode die zal gehouden worden”

De engel schudde zijn hoofd.

„Ik ben uitgezonden voor een belangrijke zaak”, zeide hij. „Ik kan mij van morgen niet met kleinigheden ophouden.”

En de engel vervolgde zijn weg.

De Bisschop keek hem na. „Wat voor een gewichtige zaak kan dát zijn,” zeide hij, „die de Groote Synode een kleinigheid doet schijnen? Ik moet hem noodwendig volgen en eens gaan kijken.”

En hij volgde den engel en den Hertog.

Na eenigen tijd kwam de engel voorbij het paleis van een Koning; en de Koning keek uit het venster en riep hem toe:

„Zoudt ge even binnen willen komen?” vroeg de Koning. „De vijandelijke macht is de grenzen overgetrokken en dreigt de hoofdstad te belegeren. Ik zou u gaarne onmiddellijk willen raadplegen over de stappen, die genomen moeten worden.”

„Later!” zeide de engel. „Ik ben uitgezonden voor een belangrijke zaak en ik kan me niet ophouden met kleinigheden.”

En de engel vervolgde haastig zijn weg.

De Koning keek hem na. „Het moet een zaak zijn van wereldbelang,” zeide hij, „die den inval in mijn koninkrijk een kleinigheid doet schijnen. Ik moet heusch eens gaan zien wat het is.”

En hij volgde den engel en den Hertog en den Bisschop.

De engel verliet nu de breede straat en sloeg een nauwe steeg in, die uitliep op een donkere binnenplaats, waar havelooze kleederen te drogen hingen. In het midden van de binnenplaats stond een klein kind, zijn oogjes stijf gesloten en zijn mondje wijd open, huilende en schreeuwende, alsof zijn hart zou breken.

De engel snelde op het kind toe, knielde neder en nam het in zijn armen.

„Stil maar! Stil maar!” zeide hij. Alles is in orde, kleintje. Je bent de verkeerde steeg ingelopen, dat is alles. Moeder zoekt al naar je! Laat mij maar eens gauw die tranen afdrogen! Kijk! Daar is je moeder al!”

Een vrouw snelde den hoek om, hijgende en met wilde oogen. De engel legde het kind in haar armen, en moeder en kind kusten elkander en huilden en lachten tot ze uit 't gezicht waren.

De engel haalde diep adem, schudde zijn vleugels een weinig en wendde zich om, om huiswaarts te gaan. En toen hij zich omgewend had, zie, daar stonden de Hertog en de Bisschop en de Koning, allen buiten adem en vuurrood, en hem aanstarende met groote ronde oogen.

„O, zijt gij daar?” zei de engel. „Nu heb ik wel even tijd voor uw zaakje.”

(Uit: Gulden Vensteren, door L. E. RICHARDS,
vertaling H. S. S. Kuyper.)

HET LAND DER GELEGENHEID

door

J. G. HOGENSON,

van het Landbouwkundig College van den Staat Utah.

Onlangs, in een spoorwagen gezeten zijnde, een blik naar buiten slaande, zag ik een plakkaat waarop geschreven was in letters zoodat hij die voorbij kwam ze mocht kunnen lezen, „Het Land der Gelegenheid”. Waar dat land was, daar geadverteerd, las ik niet, maar ik veronderstel dat het betrekking had op het een of ander land ver weg van onze tegenwoordige omgevingen, weg van die plaats welke wij ons „tehuis” noemen.

Het Land der Gelegenheid voor u en mij beiden, ligt aan uw en mijn eigen deur. Het ligt niet ver weg in een vreemd land, noch zelfs in een staat van de onze verwijderd. Uwe gelegenheid ligt in uw eigen boerderij die gij bezig zijt geweest, voor jaren lang, omhoog te werken, of in uw winkel, werkplaats of woning, alwaar gij door ondervindingen enz., wel ingericht zijt geworden. Het is uwe gelegenheid om uw eigen gemeenschap, uw eigen staat, op te bouwen en te ontwikkelen.

Wat wekt meer medelijden op dan een oud paartje te zien als zij ten grave neigen, gansch alleen in hun woning, al hun zonen en dochters ver weg naar andere plaatsen getrokken? Af en toe enkel komen ze slechts thuis. De zonneschijn van den ouderdom hunner ouders is inderdaad verdriet en eenzaamheid.

Wat stemt blijde dan een oud paartje te zien, wier levensavond is gekomen, met hunne zonen en dochters rond hen, en hunne kleinkinderen spelende om hun woning, om hun oud hart weer te doen

verjongen? Alles waarvoor zij nog hebben te leven is om hunne kinderen, hunne zonen en dochteren, gezelschap te houden, en hunne kleinkinderen die hen herinneren aan hun eigen vroeger huwelijksleven, toen eigen familie en huisgezin nog in wording was. Er is niets wat zooveel vrede brengt, vreugde en troost, aan den avond des levens, als het gezelschap van eigen kinderen en kindskinderen. Dat is alles waarvoor het leven dan nog dient:

Wij allen leven in een eeuw van Dienst. In eenen dag waarin hij het grootste succes des levens maakt, die den grootsten dienst doet aan zijne medemenschen. De plaats waar gij en ik van den grootsten dienst kunnen zijn voor onze naasten, is de plaats waar wij als kleine jongens en meisjes, de straten der stad betraden. Daar kunnen wij het beste dienen, en daar is ons „Land van Gelegenheid.”

Voor zooveer een man rein van hart is, voor zoover is hij God; goddelijke kalmte, goddelijke onsterfelijkheid, goddelijke majesteit maken met gerechtigheid woning in zijn ziel. Als iemand huichelt en bedriegt, bedriegt hij zichzelf, en wordt hij vreemd aan zijn eigen wezen. Met het oog op de volmaakte goedheid aanbidt de mensch met diepen ootmoed. In die richting is iedere stap naar beneden een stap naar boven. De man die zichzelf verloochent, komt tot zichzelf.

EMERSON.

Meent niet bij U zelf te kunnen zeggen; wij hebben Abraham tot vader, want ik zeg U, dat God uit deze steenen Abraham kinderen kan verwekken.

JOHANNES DE DOOPER.

Roem niet op een afkomst, wier adel gij niet kunt vertoonen; De asch stamt wel af van het vuur, maar wie warmt zich aan asch?

SAADI.

INHOUD:

De Vader en de Zoon. blz. 277 Woorden van een ge- loovige „ 280 De reine hand „ 282 De toekomst van Pale- stina „ 283 Zendingzang „ 284		Waarom kinderen niet als zuigelingen behoo- ren gedoopt te worden blz. 285 Een belangrijke zaak. . „ 289 Het land der gelegen- heid „ 292
---	--	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.